

פופ

: אני יודע שאת צריכה ממני משהו, לפי המבט שלך בעיניים שכבר ראיתי כמוהו אלף, כבר אלף עיניים ראיתי - זאת אומרת אלפיים - ותמיד אני חושב, אם הן כל כך אדישות ואם הן כל כך לא מבקשות כלום, אז למה גם כשהן מעפעפות הן לא יורדות ממך? אם לרגע באה וישבה על קצה־קצה של הספה, אז עכשיו שוב־פעם קמה ושוב־פעם עמדה שלא להסתכל בו כמו שהוא מתלונן שהיא מסתכלת, והתחילה לשוטט בסלון המוזר ההוא שלו: מסויד לבן ואין בו חפצים אישיים, רק רהיטים כבדים ומפוארים־לשעבר יש בו, והם מלבינים מפתותי אפר שנשרו מקצות סיגריות שנקצרו וכבו מזמן, ומלבינים גם מאבק ומלֶכָּה ישנה, עיזבוננו של בעל הבית. וכל הרהיטים האלה הקודרים צמודים עכשיו אל הקירות כמו בולדוגים, והיא חושבת: אם הוא רק יגיד תפוסתה! אז כבר יתנפלו עליה הכוננית והמזנון וארונית הטלפון ויאכלו אותה חיה. ואם יאכלו אותה, אם ינגסו בשיניהם וילקקו בלשונותיהם את עורה ואת כשרה ואת מה שחבוי בקפלי, אז זה יחשב? אז זה ייפדה? כי אם כן, הרי אז לא תצטרך. הרי אז לא תצטרך את זה ממנו.

: את יודעת מה? איפה השלֵט. פשוט תמצאי לי את השלט עכשיו בשיטוטים שלך ותביאי לי אותו ואני אשב לראות טלוויזיה. אני אשב פה על הספה ואני אראה את כל הזבל שבעולם עד שכבר לא יישאר לי שום דבר משל עצמי ואז פשוט תוכלי לבוא, תוכלי לבוא ולהושיט את היד ולקחת כל מה שדמיינת לקחת ואת מה שגם בחלומות שלך לא דמיינת.

אלף זוגות עיניים הוא אומר שהסתכלו בו, זוללות־זוממות לנצל אותו - אלף זוגות עיניים. אבל היא יודעת שבזוג האלף ואחד של ידידי היו אם כבר רחמים עליו: תראי תראי את הגאון מתמטיקה הזה איך הוא יודע להסתכל בדיוק איפה האיקס שלך ואיפה הווי שלך, זה מה שהיא אמרה דידי, ובין עפעפיה העבים המשוחים אבקת איפור כהה נצנצה גם סלידה מרוצה מעצמה. איך שקלטה אותו מגיע ביום הראשון שלו לעבודה, דידי אמרה לה שזה בדיוק האיש בשבילה, שזה האיש שישנה אותה מכזאת לכזאת.

עוד לפני שישבה בחדר ההמתנה של המרפאה ונתקלה בעיתון ההוא, ישבה במקום אחר לגמרי: לבגד הים היה אז ריח של משהו שעד לפני רגעים אחדים היה חדש, היה של אף אחד, אבל עכשיו כבר נספגו בו מלח ומי ים ונדפו ממנו חריפים וראוותניים, וגם שערה הצליף בפניה קווצות־קווצות. מקצה המזח הם השקיפו על הים היא ונמרוד, וגונוני המים עמקו בעומק הקיץ. אבל נמרוד - ככה הציג את עצמו שעתיים קודם לכן על החוף

- נמרוד סיפר לה בקולו הנאבק ברוח איך ראה פעם גופת אשה נמשית מתוכם, מתוך המים האלה ממש - וצבע עורה לא היה שוב כתמתם וחיים וחי אלא קפוא וכחול, ומאז, היא בטח מבינה, הוא כבר לא יכול לשבת רגוע ושקט מול כל המים הכחולים האלה. היא ראתה אותו הוזה רגע בבואתו שבמים, את נמרוד, ופחדה שייסגר בתוך מחשבותיו, אבל מקץ רגע כבר טייל באצבעותיו על חלקת גבה החשופה וצייר שם גלים אטיים ומבוכים ומערבולות ועורה הסתמרר תחתיהן עד שצחקה במבוכה. כל כמה שחיפשה את האימה המסתתרת בין צבעי המים לא מצאה.

עכשיו חלפו אצבעותיה בהיסח הדעת על חלקת האלון של כוננית הספרים הריקה של הסלון הזר שהיא משוטטת בו, וכשהפכה את ידה ראתה איך כוסו כריות אצבעותיה מערבולות ומבוכי אבק.

: למשל, לפני כמה ימים מה ראיתי? בטלוויזיה אני מתכוון, ומזל שבטלוויזיה ראיתי את זה ולא בחיים כי אז היה לוקח עשרים שנה עד שזה היה נמחק לי מהראש ולא העשר שזה בטח ייקח. שתפסו ארכיאולוג אחד ראיתי, ארכיאולוג צרפתי שהשתתף בחפירות בלימה, זה מה שראיתי. חפרו-חפרו עד שחשפו משפחות שלמות של חנוטים, אלפי מבוגרים ואלפי נשים ואלפי ילדים שחלק מהם שמנים כל כך עד ששקלו משהו כמו 180 קילו כל אחד ראיתי. וככה ביניהם היתה מומיה חמודה כזאת בת עשרים ומשהו שהצרפתי האמין שהיא חיכתה לו שם את כל ה-500 שנה עם השיער שלה והלבוש שלה ואפילו עיניים עוד היו לה, והצרפתי התאהב בה איך שראה אותה, הצרפתי התאהב בה ולקח אותה אליו הביתה וגנב אותה במזוודה גדולה מאוד שתחיה איתו את החיים שלו, שתראה בעיניים שלה שעוד נשארו לה איך הוא מכבד אותה ומסרק אותה ומטפל בה ומשכיב אותה איתו ביחד במיטה, את שומעת מה שאני מספר לך?

כבר החזירה את אצבעותיה אל העץ המצופה לכה ואבק לסלול בו עוד ועוד מערבולות, מערבולות אבק ומערבולות אפר למלא בהן את הקווים הכי הכי קטנטנים שבכריות אצבעותיה, ולא אכפת לה אם נשארו לה למומיה ההיא טביעות אצבעות ללכלך אותן באבק או שכל קוויהן נמחו במרוצת 500 השנה לא אכפת לה, כי דידי הבינה כבר מההתחלה ודאגה להגיד לה שוב-פעם ושוב-פעם, שאם זה נכון מה שהיא קראה בעיתון במרפאה ויהיה עליה להעביר למישהו את מה שהיא תקועה איתו כבר שנה וחצי, אם כל זה נכון, אז המתמטיקאי הוא בדיוק האחד שראוי לזה: רק עליבות יש לו מבחוץ וגם מבפנים, ואם היופי המכאיב ההוא והעדינות המכאיבה ההיא שנמרוד פיזר סביבו גם כשסתם התעטש הם שלכדו אותה, הם שסיבכו אותה, הם שגמרו אותה, אז הפעם היא תראה - ככה היא אמרה לה, דידי - הפעם היא תראה שעם הצפרדע הזה הכל יהיה אחרת לגמרי: כמה שהיא תנשק אותו ככה הוא יתכער.

גם כשהתעטש סתם נמרוד, וגם שני רגעים לפני כן, כשעפעפיו היו מפרפרים ומרעידים עד שיכלו לראות את בליטות אישוניו נאספות תחת מעטה העור הדקיק ופיו נפתח לאט-לאט כמו לנשיקה חולמנית, היה כוח קסמו מחליש את גופה. ומה לא היה גורם לו להתעטש

לנמרוד, כמעט הכל הרי, כמעט כל מה שנגע בו, כאילו לא נועד לחיים על הארץ הזאת אלא על הכוכב הכי רחוק. ביתה היה מצטחצח לקראתו בכל עת, היה מאוורר ופתוח בשבילו ולא היה בו גרגר אחד של אבק. וכשאמר כבדרך אגב שגם חתולים עושים אותו קצת חולה, מסרה את החתול השחרחר שלה לחברתה לדלפק הקבלה דידי, והתפלאה שפתאום החתול שאהבה כל כך לא באמת חסר לה.

גם כשהתעטש והחתול כבר לא היה שם עוד, וגם כשהשתעל ואמר שהוא לא מרגיש כל כך טוב אז כדאי להם שלא ייפגשו כמה ימים, משהו נחלש בה ורכך בה, וגם את זיכרונה החליש בה נמרוד עד ששכחה איך הזהירה אותה דידי בכל מיני אזהרות ואמרה שזה לא סתם בכלל, וממש לא מקרה שיש בקבלה למשרדים רק בנות חמודות מסורקות יפה ולבושות יפה ומאופרות, וכמה שהן עושות יותר בעיות ומעכבות יותר את כל הבחורים החכמולוגים פה בכניסה, ככה הם מתרשמים יותר מהחברה שהן עובדות בה וככה הם גם מחזיקים יותר מהבנות, ממני וממך, בחורות רציניות ומכובדות. היא דיברה והיא חיכה לעצמה דידי, ידעה מה היא מדברת דידי, ובאותו רגע בדיוק הגיע משהו בחליפה ובאוזנייה ועמד לפנייה, והניח את התיק שלו על הדלפק שלהן, והביט בהן ולא הביט בהן, ודידי גערה בו אז בקול הרשמי ששמרה לבאי המקום: סליחה, אם תוכל להזיז מפה את התיק שלך בבקשה אדוני? ועל אף חליפתו וקומתו אסף הגבר ההוא את התיק במהירות והתנצל מאוד והסיר גם את האוזנייה מאוזנו, ואחרי שמסרה לידו את התגית ואישרה את כניסתו לבניין הסתכלה דידי אל תוך עיניה והבהירה: אז ככה זה גם בחיים, אם את מבינה למה אני מתכוונת.

: היית צריכה לראות איזה פנים היו לו כשתפסו אותו, כאילו אין לו מושג מה הוא עשה רע, וכל החברים הארכיאולוגים שלו במשלחת סיפרו כמה הוא נראה להם נורמלי, כמה בנאדם חביב וכמה בנאדם נחמד הוא נראה להם תמיד, בהתפלאות כזאת הם דיברו, מי היה מאמין, מי בכלל חשב, סה טריבלה פה וסה טריבלה שם, אבל אני אגיד לך מה אני חשבת, אני אגיד לך מה. כמה שנגעלתי עלה לי בראש שאין הבדל כזה בינו לבינם, החברים המזועזעים שלו, שמקדישים את כל החיים שלהם, את החיים שלהם בגשם ואת החיים שלהם בשמש הם מקדישים, עובדים בפרך בשביל הרגע הזה בדיוק, בשביל הרגע שמכל החפירות שלהם יתגלה סוף-סוף משהו, אחרי כל הגשמים והשמשות שהשחיתו בחיים שלהם ישתלם איזה משהו, וביד ממש הם יוכלו להחזיק לרגע קישוט מאיזה מקדש מהאינקה, או קמע שהוטמן ליד הבחורה שנשאה אותו, ואולי אפילו הבחורה עצמה תבצבץ פתאום מהעפר עם השיער שלה והכותונת ואפילו העיניים, זה הרי הרגע שהם מחכים לו כל החיים, כן? לגעת ראשונים במה שעד לפני רגע אף אחד לא יכול היה לגעת בו, להיות הראשונים שייגעו בה, זה מה שחשבת. ואת, תגידי לי מה יש לך לחפש שם כל כך הרבה. תאמיני לי, אני כבר חיפשתי במגירות ומאחורי המדפים ולא מצאתי לא דולרים ולא סולים פרואניים ולא מטבעות ברונזה. עזבי את זה ובואי שבי רגע. בואי שבי לידי שנייה, שם אין כלום בשבילך.

החכמולוג החדש, המתמטיקאי הזה, שמסתכל עלייך כל פעם בעיני רנטגן שלו וחושב שלא רואים אותו בגלל המשקפיים, הוא כלום בשבילך וכזה הוא יישאר בשבילך, ובגלל זה את צריכה אותו בשביל שתהיי סוף-סוף בריאה, שתהיי סוף-סוף שמחה, היא אמרה דידי, ככה אמרה לה אחרי שסיפרה מה קראה בעיתון הנשים כשחיכתה לתורה אצל הרופא; עוד-פעם ועוד-פעם היתה מבקרת במרפאה בגלל מיחושים ובגלל חוליים קטנים והרופא היה רושם לה מרשמים של ברזל וויטמינים ותרופות-לא-תרופות, מסתכל בה בחצי-חיוך, מסתכל בה קצת קצר-רוח וקצת מבודח הרופא, מצווה עליה לישון טוב וגם לבקר הרבה את אמא שלה שתכין לה מרק חם. ובסוף את המפתח להבראתה אמנם מצאה אצל הרופא, רגע אחד לפני שקרא לה להיכנס אליו בפעם החמישית: בשבועון הנשים שדפדפה בו הבחינה בדף העצות וטיילה בעיניה בין כותרותיו ואיוריו ועצותיו, איך תרגישי החברה הכי טובה של עצמך, איך תתאימי את בגדייך לאישיותך, איך תתפייסי עם גופך, איך תשמרי על עצמאותך, איך תחלימי מלב שבור, מבטה נמשך אחר האותיות הקטנות, קטנות כל כך כמו אותיות העלונים שצורפו תמיד לתרופותיה, "לבך יחלים כחדש מיד בהישבר לבו של אחר. כי זו דרכו של עולם: סכום כל האומללויות עליו להישמר". היא גללה את העיתון והחביאה אותו בתיקה וחמקה מהמרפאה, ושוב לא ביקרה בה.

: או שגם אני כלום בשבילך ובאת הנה בשביל להתרשם מתערוכת הלייף סטייל של הכלום בן הכלום בן זמננו?

רגע אחד על החוף עוד היה נמרוד כלום בשבילה, וברגע הבא כבר הסכימה לכל מה שאמר לה קולו הנכשל ומתגבר ברוח ונענתה לכל מחווה של אצבעו המסיירת על עורה, ולא נזקקה לשום עצה ולשום מרשם ולשום אזהרה כי לא היה לה מקום בטוח יותר מזה שנמרוד היה בו, גם בדירה שפעם גרו בה הוריה ובבגרותה עזבו אותה למענה עד שאיבדה את חמימותה הרגישה פתאום כמו בבית של ממש, ובמיטתה במערומיה ובשערה הפרוע ובפיה השותת רוק היתה יפה יותר מהשתקפותה באלף העיניים או באלפיים העיניים שראו אותה יום-יום מאופרת ומסורקת ולבושה היטב בדלפק הקבלה של בית המשרדים. אחר כך שכבו שניהם זה לצד זה על בליל הסדינים ועל השמיכות הקלות ועל בגדיהם המופשטים שניהם זה לצד זה, והאזינו לשירים שהתנגנו ברדיו ושרו אותם בקולות רפים. והוא אמר, נמרוד, שאם בפופ יש שני סוגים של שירים, אלה שנגמרים בטון אחד ברור ואלה שלא נגמרים בטון אחד אלא הולכים ונחלשים לקראת הסוף עד שהם נעלמים, אז הוא בטח מעדיף את הסוג הראשון, כי גם לשיר פופ כזה מהרדיו, כמה שהוא סתם שיר קטן ונחמד, אז צריך שיהיו לו התחלה ואמצע וסוף, ותמיד נראה לו שהמוסיקאים שהלחינו את השירים האלה שהולכים ודועכים פשוט לא ידעו איך לגמור אותם, פשוט לא ידעו מתי להפסיק אותם. ובעיניה מצאו חן דווקא סופי שירים שאין להם סוף של ממש, שאין להם אקורד סיום, ולפעמים רק שם, בהיחלשות המנגינה, דווקא שם הזמר או הזמרת מעזים לאלתר קצת בשירה או במילים, ואפילו להחביא בדיחה פרטית או הפתעה בשביל מי שהתמיד והאזין הם מעזים לפעמים, עד שלא נשאר שום צליל אחד שהאוזן

מסוגלת לקלוט. אבל לא רצתה לחלוק על דעתו, וגם אם היתה רוצה כבר לא היה בזה טעם, כי שניהם כבר הלכו והשתתקו, כבר הלכו וקהו, עד שהשתלטה עליהם השינה הרגועה העמוקה המתוקה של אחר הצהריים.

ועכשיו, בסלון הזר של החכמולוג החדש, ניגבה את כריות אצבעותיה על בד המכנסיים וחזרה להסתכל בו ואמרה, איך אתה יכול להיות כלום בשבילי אם אני צריכה אותך עכשיו יותר מכל דבר אחר?

השערות הקצרות השחורות שהשאיר החתול אחריו התנדפו ונעלמו מביתה; שוב לא צצו בין קווקווי הריפוד של הספה ולא בין רגלי הריהוט ולא בין קמטי סדיניה, כי יום-יום ניקתה את ביתה לקראת בואו של נמרוד עד שאפילו בין סיבי השטיח שהחתול נהג להתנחל בו לא נשאר ממנו זכר, ואף על פי כן הוא התעטש נמרוד, ואחר כך הוא הרחיק אותה מעליו בידו האחת נמרוד, והשתעל אל שקע ידו האחרת. לא בגלל היורה שירד אחרי שבועיים מיום פגישתם הרחיק אותה והשתעל, ולבש את הסוודר בחיפזון והציע שלא ייפגשו כמה ימים. זה לא הגשם, הוא אמר, זה כנראה גם לא החתול, טעיתי, אולי אלה בכלל הנרקיסים, הם צצו פתאום בגינה שמול החלון שלך ואם תשאלני אותי אף פעם לא הבנתי למה כולם כל כך מתלהבים מהריח הזה שלהם, הוא עושה אותי חולה תמיד הריח הזה של הנרקיסים, ורגע עלה בדעתה לרוץ מיד אל גינתם של זוג הזקנים הסמוכה אל ביתה ולעקור משם את כל הנרקיסים שצצו בה ואת כל פקעותיהם שטמונות בה, אבל במקום זאת התחילה לספר לו על האיש והאשה שגרים שם בגינה הפורחת, איש ואשה שהיא זוכרת עוד מהימים שהיו בני 63 או בני 64, והנה הם כבר בני 83 או 84, ובכל חורף פורחים בגינתם הנרקיסים האלה שרואים מחלונה, והוא כבר התרחק אל הדלת נמרוד, ועל אהבתם שעוד ניכרת ברורה ורעננה בתנועותיהם האטיות ובחצאי המילים שהם אומרים זה לזה והוא כבר יצא מן הדלת נמרוד, אומר מרחוק אז אני אצלצל אלייך מחר מתישהו, אני אהיה איתך בקשר מחר או מחרתיים, וכנראה שבאותו רגע ממש מישהו אחר במקום רחוק מאוד פדה את אומללותו כי זו באה והשתכנה בתוכה, ואולי היו אלה אלף אנשים ואפילו אלפיים שאומללויותיהם נפרעו ובאו והתקבצו אצלה כאומללות אחת עצומה; כי שוב לא צלצל כמו שהבטיח נמרוד, וכשצלצלה היא בעצמה שוב ושוב עד שאיבדה את טעם בושטה לא השיב לה, ולבסוף כאשר נסעה אל עירו וחיכתה לו על סף דלתו עד שחזר וראה אותה יושבת בחשכת חדר המדרגות, הזכיר לה נמרוד שוב פעם כמה מאוסים בעיניו הסופים האלה שאין להם טעם, הסופים האלה שאין להם סוף, זה לא לכבודך לשבת פה ככה על המדרגות ולא ככה אני רוצה לזכור את הדבר הקטן והנחמד שהיה בינינו, גם ככה משכנו את זה כבר יותר מדי הוא אמר נמרוד, ושוב עלה מדבריו הכוח המשכנע והכחול והמקפיא, והיא לא הטרידה אותו שוב.

: אז תדעי שזה יכול לשגע פילים, גם בני אדם זה יכול לטרף לגמרי, בני אדם אמרת? אז אני גם גבר בנוסף לכל הצרות, ובתור הגבר האפס האוויר הכלום שאת רואה או לא רואה לפניך, אני מרשה לעצמי לבקש רק בקשה אחת קטנה: תפסיקי ללכת כאן הלוך

חזור הלוך חזור ובואי שבי. בואי שבי רק רגע אחד וקחי כל מה שאת רוצה: אני נכנע. אמרתי לך לא לעשות את זה מהר כל כך עם אחד כזה שרק נוגע בך בקצה האצבע ואת נהיית כולך מים, ידי אחזה בסנטרה בחומרה ואמרה, כבר יצאו לך פה בסנטר שלושה פצעונים בגלל מה שעובר עלייך, אז עכשיו תעשי לי ולעצמך טובה ותנסי לשכוח ולזכור, אני מתכוונת לשכוח את הפרצוף שלו ואת האצבעות שלו ואפילו את איך שהוא השתקף אז במים, ולזכור את השיעור שלימדו אותך הפרצוף והאצבעות וגם ההשתקפות ההיא במים.

נשאר בידה רק הפתק הזעיר שנתן לה ביום פגישתם על החוף: מספר הטלפון שלו היה רשום עליו בכתב ידו ותחת הספרות כתב את שמו המלא. נמרוד דורמן נמרוד דורמן נמרוד דורמן, היא קראה את השם הלוך חזור הלוך חזור, ושם המשפחה החזיר את בבואת שמו הפרטי ושמו הפרטי החזיר את בבואת שם המשפחה שוב־פעם ושוב־פעם ושוב־פעם. דמותו של בן אלים שהתאהב בכבואתו שבמים התערבב בראשה בדמותו של נמרוד, ובחמת זעם מעכה את הפתק בכפה ואחר כך השליכה אותו דרך החלון אל גינתם של הזקנים; מיד אחר כך החליטה לטפל בכאבה וצלצלה אל הרופא, ובפעם הרביעית או החמישית שם, כששוב ישבה שם וחיכתה לתורה, מצאה בעיתון הנשים את עצתו.

אז עכשיו היא מתקרבת אליו, אל האפס הזה אל האוויר הזה אל הכלום בשבילה הזה, שיושב ומסתכל בה בחושים דרוכים הולכת ומתקרבת, הולכת ומתיישבת על הספה, הולכת ומסירה את משקפיו מעיניו, הולכת ונוגעת בצווארו ופותחת את פיה מול פיו. ידיו מתעוררות מאליהן והנה הן כבר מונחות באיזה היסוס על חולצתה, לא הולם את מבטי החקרנות והבילוש שהוא נותן בה מעבר למחיצת דלפק הקבלה, וגוון מתוק מתערה במגען של הידיים האלה המהססות על חולצתה, ידיים שמעזות לגעת בעור בטנה ולסגת ממנו ונשימתה נעתקת לרגע; וכבר היא נושמת בהאצה כבושה, נושמת אל תוך אפו ואל תוך פיו ואל תוך עפעפיו שמפרפרים ונעצמים לקראתה, וריחו נעים לה וגם טעם לשונו, כל סביבתם הופכת כלום והופכת אוויר והיא אפסית והיא איננה, אבל שניהם כבדים ולאים וקדחתניים מאוד, מהדקים גוף לגוף לתפוס זה את ממשותו של זה, להתיר באצבעות סקרניות את כפתורי הבגדים ולקלוט בקצותיהן את חום הבשר הכתמתם והחי, לערות אותו מבעד לכיסוייו כאילו חיכה רק לה 500 שנה, כאילו היא הראשונה־הראשונה שתניח עליו את ידיה, שתתחפר בו קטנה ונחמדה כמו שיר מהרדיו שזורם אל האוזן, כמו איי לאב יו בייבי, כמו איי ניר יו בייבי, כמו ויל יו סטיל ניר מי וויל יו סטיל פיר מי, אז תן לי לאהוב אותך, אני אוהב אותך כמו שילד אוהב ילדה, גם כשנהיה בני 64, ואפילו שבעים ומשהו ואם יתמזל מזלנו שמונים ומשהו, גם אז אאכיל אותך ואודקק לך ואקרא לך בשמות חיבה שרק שנינו מכירים כמו נרקיסוס שלי ונרקיסוסה שלי אלף ואלפיים השתקפויותיך מחזירות לי אלף ואלפיים

אהבות ולכל אחת מהן אני משיב לך את שלי, גם אז אוהב אותך - אצטנאיינה